

Sygnatura akt II K 596/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Walter

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Urszuli Ziembickiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 VIII 2013 roku sprawy

M. B.,

syna M. i T. z d. K.,

urodzonego w dniu (...) w J.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 listopada 2012 roku w K., woj. (...), prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie w dniu 29 marca 2011 roku sygn. akt II K 79/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, tj. do 6 kwietnia 2013 roku, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w dniu 22 czerwca 2010 roku sygn. akt II K 610/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, tj. do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w dniu 20 lipca 2011 roku sygn. akt II K 547/11, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, tj. do dnia 10 listopada 2015 roku, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 10 listopada 2011 roku sygn. akt VI Ka 463/11 oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy Wrocław-Śródmieście z dnia 5 maja 2011 roku sygn. akt V K 258/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, tj. do dnia 13 maja 2016 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż oskarżony był wcześniej skazany za czyny z art. 178a § 1 k.k. wyrokami: Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 172/01, VII K 205/01, II K 610/10, II K 547/11, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11, Sądu Rejonowego w Lubaniu w sprawie II K 514/09, Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie w sprawie II K 79/11 i Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie V K 258/11, jak również, że czynu swego dopuścił się on w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie w sprawie II K 79/11, takiego samego zakazu, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie II K 547/11, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11, zakazu tego samego rodzaju, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie V K 258/11 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II K 610/10, to jest występku z art. 178a § 4 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k., wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu 300 zł. opłaty.

UZASADNIENIE

M. B. za czyny z art. 178a § 1 lub § 4 k.k. został skazany wyrokami: Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 172/01, VII K 205/01, II K 601/10 i II K 547/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11, Sądu Rejonowego w Lubaniu w sprawie II K 514/09, Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie w sprawie II K 79/11 i Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie V K 258/11. W dniu 17 listopada 2012 roku obowiązywały go zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczone wyrokami w sprawach: II K 79/11 Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, II K 547/11 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11 i V K 258/11 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie II K 610/10.

(dowód: dane o karalności k. 21-24,

odpisy wyroków k. 46, 57-59, 66, 79 i 98)

W dniu 17 listopada 2012 roku M. B. pomiędzy godziną 19 a 23 pił piwo. Następnie wsiadł do samochodu marki S. (...)o numerze rejestracyjnym (...)i kierował nim po ulicy (...). Tam zatrzymano go do kontroli drogowej. Miał wówczas 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie posiadał dowodu rejestracyjnego pojazdu, ani dowodu jego ubezpieczenia. W czasie prowadzenia auta korzystał z telefonu komórkowego.

(dowód: wyjaśnienia M. B. k. 12-13,

zeznania G. P. k. 25-26,

notatka urzędowa k. 1,

protokół badania trzeźwości k. 2,

kopia protokołu zatrzymania k. 5-6)

M. B. był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwa. Jest uzależniony od alkoholu.

(dowód: opinia k. 61-62,

dane o karalności k. 21-24,

odpisy wyroków k. 46-47, 49-59, 66, 79 i 98)

Oskarżony w toku postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W czasie pierwszego przesłuchania wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia przyjechał do K. na spotkanie ze znajomym, razem pili piwo, po czym M. B. chciał wrócić do domu samochodem. Prowadząc pojazd zaczął pisać wiadomość tekstową na telefonie komórkowym i wówczas zatrzymała go Policja. Stając przed Sądem oskarżony dodał, iż podjął leczenie odwykowe od alkoholu.

Sąd takie wyjaśnienia M. B. uznał za wiarygodne. Jego twierdzenia, iż w dniu zdarzenia pił alkohol znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka oraz wynikach badania trzeźwości kierującego, przeprowadzonego w czasie kontroli drogowej. Wyjaśnienia oskarżonego, iż następnie po ulicy w K. kierował samochodem marki S. (...) zostały

poparte przez dowody w postaci relacji G. P. oraz notatki urzędowej. Za wiarygodne uznano też twierdzenia oskarżonego, iż przed zatrzymaniem pił piwo, a w czasie jazdy korzystał z telefonu komórkowego, jak również, że podjął od marca 2013 roku leczenie odwykowe, w tym okresie zachowuje abstynencję. W tym zakresie brak jest dowodów przeciwnych, czy też argumentów podważających prawdziwość wyjaśnień M. B..

Za wiarygodne uznano też zeznania G. P.. Zgodnie z innymi dowodami opisał on przebieg kontroli drogowej oskarżonego. Brak jest powodów, dla których świadek miałby fałszywie przedstawiać zajście.

Podstawą ustaleń faktycznych w odniesieniu do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego uczyniono opinię biegłych psychiatrów. Sporządzono ją po zbadaniu M. B.. Jest ona pełna, jasna i wewnętrznie spójna. Strony nie kwestionowały jej rzetelności.

Do poczynienia ustaleń faktycznych wykorzystano też dowody z dokumentów: notatki urzędowej, protokołów badania trzeźwości i zatrzymania, danych o karalności oskarżonego i odpisów wyroków, które go dotyczyły. Zostały one w oryginałach sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Strony nie podważały ich wiarygodności.

Oskarżony przyznał, iż to on kierował samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po ulicy (...) w K., około godziny 23:00 w dniu 17 listopada 2012 roku. Potwierdziły to pozostałe dowody zebrane w sprawie. Nie było zatem wątpliwości, co do jego sprawstwa w tym zakresie.

Oskarżony w czasie zdarzenia miał 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co oznacza, że znajdował się w stanie nietrzeźwości. Kierował wówczas samochodem marki S. (...) – pojazdem mechanicznym – po ulicy (...) w K., a więc po drodze publicznej. Był wcześniej 7 razy karany za czyny z art. 178a § 1 lub 4 k.k. W dniu zdarzenia obowiązywały go 4 zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Swoim zachowaniem wypełniał on zatem znamiona z art. 178a § 4 k.k.

W czasie zdarzenia oskarżony nie znajdował się w stanie lub sytuacji, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Jego zdolności do zawinienia nie wyłączało upojenie alkoholem – nie miało ono charakteru patologicznego, oskarżony pił alkohol dobrowolnie, znając jego działanie na własny organizm. Wina M. B. w odniesieniu do przypisanego mu czynu nie budziła zatem wątpliwości.

Z tych powodów Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 17 listopada 2012 roku w K., woj. (...), prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym był wcześniej skazany za czyny z art. 178a § 1 k.k. wyrokami: Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 172/01, VII K 205/01, II K 610/10, II K 547/11, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11, Sądu Rejonowego w Lubaniu w sprawie II K 514/09, Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie w sprawie II K 79/11 i Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie V K 258/11, jak również, że czynu swego dopuścił się on w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie w sprawie II K 79/11, takiego samego zakazu, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie II K 547/11, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 463/11, zakazu tego samego rodzaju, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie V K 258/11 oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II K 610/10, to jest występku z art. 178a § 4 k.k.

Spoleczną szkodliwość czynu oskarżonego uznano za bardzo wysoką. Zwiększa ją znaczne natężenie nietrzeźwości sprawcy – stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu ponad 4 razy przekraczało dolną granicę, przewidzianą w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. Ponadto kierował on samochodem po głównej ulicy K., nie kontrolując dokładnie jego ruchu – zajęty był wówczas wysyłaniem wiadomości tekstowej z telefonu komórkowego. Lekceważył przy tym również inne zasady ruchu drogowego – nie posiadał ani dowodu rejestracyjnego pojazdu, ani dowodu jego ubezpieczenia. Równie istotne znaczenie, jako okoliczności zwiększającej wagę czynu oskarżonego przypisano temu,

iż był on dotąd siedmiokrotnie karany za czyny z art. 178a § 1 lub 4 k.k., podczas gdy dla przypisania kwalifikowanej postaci występku z art. 178a k.k. wystarczy jednorazowe takie wcześniejsze skazanie. Nadto, poza tym, że sprawca był wcześniej skazany za wymienione występkę, to kierując samochodem naruszał, i to aż cztery, zakazy prowadzenia pojazdów, co samo byłoby wystarczające, przy złamaniu jednego takiego zakazu, do przypisania mu popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k. Nie zmniejsza społecznej szkodliwości jego czynu fakt przejechania jedynie niewielkiej odległości – upojony zamierzał on bowiem dojechać aż do domu – do D. – wcześniej przemieszczał się główną arterią komunikacyjną K..

Nie oceniono jako okoliczności łagodzącej postawy oskarżonego w czasie postępowania. Choć przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, to nie miało to istotnego znaczenia dla przebiegu procesu – ujawnione od razu okoliczności jego zachowania jednoznacznie przesądzały o jego winie. Wobec całkowitej demoralizacji sprawcy nie można też uznać, iż jego przyznanie się do winy dowodzi rozumienia u niego naganności własnego zachowania i chęci poniesienia jego pełnych konsekwencji. Podobnie podjęcie przez niego leczenia odwykowego nie zmniejsza oceny rozmiarów jego demoralizacji – problem wielokrotnego prowadzenia pojazdów po spożyciu alkoholu istniał już u niego długo wcześniej, za takie czyny odbywał on kary pozbawienia wolności. Pomimo to po raz kolejny zachował on się w taki sam sposób.

Okolicznością obciążającą o decydującym znaczeniu dla wysokości orzeczonej kary, był dotychczasowy tryb życia M. B.. Był on 15 razy skazywany za przestępstwa i przestępstwa skarbowe, w tym 12 razy za występkę podobne do obecnie ocenianego – czyny z art. 178a lub art. 244 k.k. Wielokrotnie orzeczono za nie wobec niego kary pozbawienia wolności, które oskarżony odbywał. Nie zmieniło to wcale jego postawy w odniesieniu do przestrzegania zasad porządku prawnego, w szczególności zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, czy stosowania się do orzeczeń sądowych. Jest sprawcą absolutnie niepoprawnym, niezdolnym do jakiegokolwiek refleksji nad swoim zachowaniem w omawianym zakresie, stwarzającym raz po raz poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Dotychczas stosowane środki nie były w stanie na niego wpłynąć w jakikolwiek sposób. Nie sposób zwłaszcza dopatrywać się w odniesieniu do niego szczególnych okoliczności łagodzących, o których mowa w art. 69 § 4 k.k. Konieczne było wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności i to w znacznej wysokości, uwzględniającej stopień społecznej szkodliwości czynu, kary znacznie wyższej, niż dotychczas orzekane. Tylko bowiem bardzo odczuwalna sankcja karna może odstraszyć go od popełniania przestępstw w przyszłości.

Z tych powodów Sąd zdecydował o wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności. Dotychczas za występkę podobne orzekano wobec niego kary do roku pozbawienia wolności i nie osiągnęły one żadnego skutku prewencyjnego. Kara w orzeczonej wysokości będzie zauważalnie wyższa i przez to może odstraszyć sprawcę od podobnych zachowań w przyszłości.

Sąd uznał, iż waga i ilość naruszeń zasad ruchu drogowego przez oskarżonego, ich powtarzalność, wykraczanie przeciwko licznym zakazom prowadzenia pojazdów oznacza, iż jest on osobą stale zagrażającą bezpieczeństwu innych użytkowników dróg. Konieczne było wyeliminowanie go z tego ruchu na jak najdłuższy możliwy okres. Orzeczeniu zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze 10 lat nie sprzeciwia się żadna okoliczność łagodząca. Zakresem obowiązywania zakazu objęto wszelkie pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym.

Sąd zasądził również od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył mu 300 złotych opłaty.